

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2004	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Μάρκ. 9,17-31) 26 Μαρτίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γιατί δυσπιστοῦμε;

«Πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ» (Μάρκ. 9,24)

Δαιμόνιο, ἀγαπητοί μου, **δαιμόνιο ἐξαιρετικά κακοποιό** ἦταν τὸ δαιμόνιο ποὺ βασάνιζε τὸν δυστυχισμένο νέο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία.

Πῶς νὰ παρομοιάσουμε, μὲ ποιά εἰκόνα νὰ παραστήσουμε τὴν φρικτὴ κατάστασι τοῦ δαιμονισμού; Ὅταν –μὴ γένοιτο, Κύριε–, ὅταν τὸ δαιμόνιο ἐπιτρέψη ὁ Θεός, γιὰ διαφόρους λόγους ποὺ εἶνε δύσκολο νὰ ὀρίσουμε, νὰ καταλάβῃ τὸν ἄνθρωπο, τότε αὐτὸς ξέρεις πῶς γίνεται; Γίνεται ὅπως **ἓνα ὑποζύγιο ποὺ ὁ ἀναβάτης του** δὲν εἶνε ἓνας συνετὸς καὶ λογικὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶνε ἓνας παράφρων, ἓνας ἀσύνητος καὶ **τρελλός**, ἱκανὸς νὰ τὸ ὀδηγήσῃ καὶ στὸ χειρότερο γκρεμό.

Ὅπως λοιπὸν ἓνας τρελλὸς καβαλλάρης μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἄλογό του στὸ βάραθρο καὶ τὴν **καταστροφή**, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ τὸ δαιμόνιο, ἀφοῦ ἔγινε κυρίαρχο ἐπάνω στὴν ὑπαρξί τοῦ ταλαίπωρου ἐκείνου νέου, δοκίμαζε ἰδιαίτερη χαρά, χαιρεκακία, διεστραμμένη χαρά, νὰ ταλαιπωρῇ καὶ νὰ βασανίζῃ τὸ νέο. Ἄν μποροῦσε, θὰ ἤθελε καὶ **νὰ τὸν θανατώσῃ**: ἡ κακία του αὐτὸ ἐπιδίωκε, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ὁ Θεός.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὸ παιδί τὸ δαιμόνιο χαιρόταν νὰ βασανίζῃ καὶ τὸν πατέρα του. Μόνο ὅσοι εἶστε γονεῖς μπορεῖτε νὰ νιώσετε τὴ θλίψι καὶ τὸν πόνο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Πόσες φορές αὐτὸς ὁ πατέρας δὲν θὰ ἀντίκρουσε ἀνατριχιαστικὰ θεάματα καὶ δὲν θὰ ἔζησε τρομερὲς σκηνές, πόσες φορές δὲν θὰ εἶδε τὸ παιδί του στὶς καταστάσεις ποὺ ἀκοῦμε νὰ περιγράφει ὁ ἴδιος καὶ διαβάζουμε στὸ κείμενο τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελιστοῦ! τὸ δαιμόνιο, λέει, «*ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται*»· ὅπου δηλαδὴ τὸν πιάσῃ τὸ δαιμόνιο, τὸν ρίχνει καταγῆς, καὶ βγάζει ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τρίζει τὰ δόντια του

καὶ μένει ξερός (Μάρκ. 9,18). Δυστυχισμένο τὸ παιδί, μὰ πιὸ **δυστυχισμένος ὁ πατέρας**.

***

Ποιὸς τώρα θὰ μπορούσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ταλαίπωρο αὐτὸ παιδί ἀπὸ τὸ δαιμόνιο ἐκεῖνο, ποὺ σὰν ἄορατος δράκοντας, σὰν πανίσχυρο φίδι τὸ περιτύλιγε, τὸ ἔσφιγγε καὶ τὸ ἔπνιγε, καὶ σὰν καταραμένη βδέλλα ἀπομυζοῦσε τὴ σωματικὴ ὑπαρξί τοῦ νέου; Κανένας γιατρός δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτα, γιὰτὶ μὲ φάρμακα καὶ μὲ τὰ ἄλλα μέσα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης δὲν ἐξαναγκάζεται ὁ σατανᾶς νὰ παραδοθῇ. Γιὰ νὰ ἐκδιωχθῇ ὁ τρομερὸς δαίμονας ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, χρειάζονται **φάρμακα ἄλλης φύσεως**, χρειάζεται θεία ἐπέμβασις. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας τοῦ νέου καταφεύγει στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ.

Πλησιάζει αὐτοὺς ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἄμεσο περιβάλλον - τὴ συνοδεία τοῦ Χριστοῦ (ὁ ὁποῖος τὴν ὥρα ἐκείνη ἔλειπε), **ζητάει τὴ βοήθεια τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου**. Ἐνωρίτερα, ὅπως βλέπουμε στὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιο, οἱ δώδεκα μαθηταί, μὲ ἐξουσία ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ θεῖος Διδάσκαλος, ἐνεργοῦσαν κατὰ **«τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων»** (ἐ.ἀ. θ,7), ἔβγαζαν δαιμόνια. Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορά καὶ οἱ μαθηταὶ δὲν κατορθώνουν νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα· ἀποδεικνύονται ἀδύνατοι, ἀνίκανοι νὰ ἐλευθερώσουν τὸ νέο ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Ἐπιχειροῦν μὲν νὰ τὸ ἐκδιώξουν, ἀλλὰ τὸ δαιμόνιο δὲν φαίνεται νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὶς ἐπικλήσεις καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν μαθητῶν. Παραμένει μέσα στὸ παιδί ἐμπαίζοντας ἔτσι τοὺς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἀδυναμία τους, σὰν κάποιος τρομερὸς ληστής ποὺ παρὰ τὰ κακουργήματά του μένει ἀσύλληπτος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ στὰ μάτια τῆς κοινῆς γνώμης ἐμπαίζει τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ πατέρας, ποὺ κατέφυγε στοὺς ἀποστό-

λους με την ἐλπίδα νὰ βρῆ βοήθεια καὶ τώρα βλέπει τὴν ἀδυναμία τους, κλονίζεται καὶ **ἀρ- χίζει ν' ἀπογοητεύεται**. ἘΑραγε, σκέπτεται, ἀ- φοῦ οὔτε αὐτοὶ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ με βοηθή- σουν, κανεὶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ θεραπεύσει τὸ παιδί μου;...

Μὲ τέτοιους λογισμοὺς ὀλιγοπιστίας, ἀπο- καρδιωμένος καὶ ἀπορώντας γιὰ τὴν ἀδυνα- μία τῶν ἀποστόλων, πλησιάζει τὸν Κύριο (ὁ ὁ- ποῖος ἐκείνη τὴν ὥρα μόλις εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ ὄρος Θαβώρ, ὅπου εἶχε μεταμορφωθῆ μπρο- στὰ στοὺς τρεῖς μαθητὰς του. Τοῦ διηγείται τὴ συμφορὰ του, καὶ ζητᾶει πλέον τὴ δική του ἐπέμβασι, **ὄχι ὅμως μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη**. «Ἄλλ' εἴ τι δύνασαι», λέει, «βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς»· ἂν μπορῆς νὰ κά- νης κάτι, λυπήσου μας. Ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ λέγοντας· «*Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυ- νατὰ τῷ πιστεύοντι*» (ἔ.ἀ. 9,22-23).

Μὲ τὴν παρατήρησί του αὐτὴ **ὁ Κύριος βά- ζει τὰ πράγματα στὴ θέσι τους**. Μὲ τὰ λόγια του εἶνε σὰν νὰ λήῃ στὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ·

Δυστυχισμένε πατέρα! Παραπονιέσαι ἐ- ναντίον τῶν μαθητῶν μου, γιὰτὶ δὲν μόρε- σαν νὰ θεραπεύσουν τὸ παιδί σου. Καὶ ἄρχι- σεις τώρα νὰ ἐκφράζεσαι μὲ μεγάλη ἀμφιβο- λία καὶ γιὰ τὴ δική μου δύναμι. Μάθε λοιπόν, ὅτι αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, τοῦ ὅτι δηλαδὴ ὁ γυιός σου δὲν ἔχει ἀκόμη θερα- πευθῆ, εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος. **Ἡ ὀλιγοπιστία σου στὴ δύναμί μου, νὰ ἡ αἰτία**. Πιστεύεις σ' ἐμένα; τὸ παιδί σου θὰ θεραπευθῆ· δὲν πιστεύεις σ' ἐ- μένα; τὸ παιδί σου θὰ μένη ἔτσι, ἀθεράπευτο. Ἄπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ πάρης στὰ χέρια σου τὸ μυστικὸ καὶ παντοδύναμο κλειδί τῆς πί- στεως καὶ ν' ἀνοίξης μ' αὐτὸ ὅλες τὶς θύρες τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους.

Ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι τοῦ Χριστοῦ ὁ πατέρας κατάλαβε καλὰ καὶ ἔνιωσε βαθειὰ τὴν παρατήρησι αὐτῆ τοῦ Κυρίου. Ἀνέκρινε τὸν ἑαυτό του καὶ εἶδε, ὅτι ἡ πίστι του στὸν Σωτῆρα Χριστὸ εἶνε τόσο μικρὴ, ὥστε κινδυ- νεύει νὰ σβῆσει τελείως. Ἐῆρθε σὲ **συναίσθη- σι**, πόνεσε καὶ τότε «μετὰ δακρύων» φωνάζει στὸν Κύριο· «*Πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀ- πιστίᾳ*»· πιστεύω, ἀλλὰ ἡ πίστι μου εἶνε ἀσθε- νική, βοήθη με στὴν ὀλιγοπιστία μου (ἔ.ἀ. 9,23-24). Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταπεινὴ αἴτησι τὸ ἀποτέ- λεσμα ἦρθε ἀμέσως· τὸ δαιμόνιο ἐκδιώχθηκε καὶ τὸ παιδί θεραπεύθηκε.

* * *

Ἄχ πόσες φορές κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, δὲν βρισκόμαστε σὲ κατάστασι παρόμοια μὲ τὴν κατάστασι τοῦ πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου

παιδιοῦ! Πάσχουμε κ' ἐμεῖς ὅπως ἐκεῖνος. Ὑ- ποφέρουμε βαθειὰ. Θλίψεις, ἀτομικὲς καὶ οἰ- κογενειακὲς, πιέζουν σὰν ἐφιάλτες τὰ στήθη μας. Ἐναντίες περιστάσεις φράζουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας σὰν ἀμετακίνητοι ὀγκόλιθοι. Κ' ἐμεῖς κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν γεγονότων κα- ταφεύγουμε στὸν Κύριο, ὄχι ὅμως μὲ τὴν ἀπό- λυτη ἐμπιστοσύνη. Καταφεύγουμε δυστυχῶς μὲ τὴν **ὀλιγοπιστία αὐτὴ** ποὺ εἶδαμε στὸν πα- τέρα τοῦ δαιμονιζομένου νέου. Ἡ διψυχία, ποὺ ἐκφράζει ἐκεῖνο τὸ «*εἴ τι δύνασαι...*», χα- ρακτηρίζει καὶ τὰ δικά μας αἰτήματα. Σὰν νὰ λέμε· **Ἐ, ἂς δοῦμε τί μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη κι ὁ Χριστός!**

Μὲ τέτοια ὀλιγοπιστία, ποὺ **λίγο διαφέρει ἀ- πὸ τὴν ἀπιστία**, πλησιάζουμε οἱ πολλοὶ τὸν Κύ- ριο, κ' ἔπειτα ἔχουμε τὴν ἀξίωσι νὰ μᾶς ἀκούση.

Ἐὰν **εἶνε ὑποτιμητικὸ** γιὰ ἓνα πανίσχυρο ἄρχοντα τῶν ἡμερῶν μας νὰ ἐκφραζώμαστε μὲ κάποια ἀμφιβολία γιὰ τὴ δύναμί του, ἐὰν δηλαδὴ καὶ κατὰ πόσον εἶνε σὲ θέσι νὰ πρα- γματοποιήσῃ κάθε τι ποὺ ὑπόσχεται, ἀσυγ- κρίτως πιὸ προσβλητικὸ εἶνε γιὰ τὸν ἀληθινὰ παντοδύναμο Κύριο νὰ ἔχουμε μέσα μας ἀμφιβολίες γιὰ τὴ δύναμί του, ποὺ εἶνε ἀνεξ- ἀντλητὴ σὲ τρόπους καὶ σὲ μέσα νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ὅχι λοιπόν «*εἴ τι δύνασαι*», ὅ- πως ὁ πατέρας τοῦ νέου, ἀλλὰ **Κύριε, «οἶδα ὅ- τι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν»**, γνωρίζω ὅτι μπορεῖς τὰ πάντα καὶ τίποτα δὲν εἶνε ἀδύνατο σ' ἐσένα (ἰωβ 10,13· 42,2).

Τέτοια πίστι ὅμως δὲν ὑπάρχει σὲ ὅλους μας. Γι' αὐτὸ καὶ εὐκόλα ἀπογοητεύομαστε καὶ γογ- γύζουμε κατὰ τῆς Θεῆς Προνοίας. Καὶ πάνω στὴν ἀφροσύνη τῆς ὀλιγοπιστίας μας –γιὰτὶ **ἀ- φροσύνη εἶνε ἡ ὀλιγοπιστία**– νομίζουμε ὅτι ὁ Κύριος μᾶς ἄφησε καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται πιά γιὰ μᾶς. Ἐνῶ Ἐκεῖνος εἶνε πάντοτε ὀλοπρό- θυμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ σὲ κάθε περίστασι, ἀρκεῖ ἐμεῖς μὲ θερμὴ καὶ ἀκλόνητη πίστι νὰ χτυπήσουμε τὴν θύρα τοῦ ἐλέους του. Ἐμπι- στοσύνη, **ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτη** σ' Αὐτὸν ζη- τᾶει ἀπὸ κάθε δοῦλο του, καὶ τότε αὐτὸς ὑ- πόσχεται νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴ λύτρωσι. Χωρὶς ἐμπιστοσύνη στὸν στρατηγὸ τίποτα δὲν μπο- ροῦν νὰ κάνουν οἱ στρατιῶτες· ἀλλὰ καὶ χω- ρὶς ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρὶς ἀκράδαντη πίστι σ' αὐ- τόν, δὲν θὰ μπορέσουμε κ' ἐμεῖς νὰ κατορθώ- σουμε τίποτα γενναῖο, νὰ λάβουμε βοήθεια καὶ νὰ πᾶμε μπροστά. Γι' αὐτὸ ἂς προσευχώμαστε μὲ δάκρυα στὸν Κύριο λέγοντας· «**Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ**» (Μάρκ. 9,24).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**